

Vynáší Roosh „rape card“?

Autor: Colin Liddell

„Dejte mi šest řádek napsaných rukou toho nejpoctivějšího člověka a já v nich naleznu něco, za co ho můžeme pověsit.“

– Kardinál Richelieu

V naší moderní éře lásky a tolerance – kde je „šíření nenávisti“ a „ideozločinu“ třeba „milovat“ k smrti jeho zákazem, zrušením účtů na Facebook a Twitteru, rozvázáním pracovního poměru a vyvržením do vnějších kruhů prázdnoty – zdá se panuje skutečný hlad po ztělesnění nenávisti, onom příhodném hromosvodu jako byl Emmanuel Goldstein v Orwellově 1984, proti němuž lze směřovat příslovečné „dvě minuty nenávisti,“ díky sociálním médiím a komentářům pod články dnes dostupnější než kdykoliv předtím.

Mužem momentu se v posledních dnech stal spolucestujícím alternativní pravice Daryush „Roosh“ Valizadeh, jehož kypící půtky s feministkami a jejich chatrnými ochránci z řad beta mužů nově zaregistroval i mainstream. Paparazziové ho podle všeho dokonce sledovali se svými sniper fotoaparáty, jak můžeme vidět v reportáži *The Daily Mail*.

Jde o možná ještě výraznější explozi Rooshovy mediální přítomnosti, než jakou zažil loni, když vystoupil v televizní show Dr. Oze. Při této příležitosti byl napadán za to, že neignoruje, jak tlusté jsou některé ženy a jak je to ohrožuje na životě.

Nejnovější mediální hon se spustil, když v reakci na výhružky smrti musel Roosh zrušit některá plánovaná setkání svých příznivců. To poskytlo mainstreamu výmluvu zmínit se o něm a přidat k tomu osvědčený dodatek, že se jedná o skutečného obhájce znásilnění z masa a kostí.

Nařčení vychází z tohoto článku – *How to Stop Rape* (Jak zastavit znásilnění) – kde Roosh využil starobylé literární techniky zvané „vázně se tvářící satira“ (viz *Skromný návrh* Jonathana Swifta) k přivolání pozornosti k nejasnostem, nezřídka doprovázejícím počátek sexuálního aktu mezi muži a ženami, přičemž volal po vyšší míře zodpovědnosti a všímavosti žen, které se ocitnou v těchto typech situací. Tak jsem to přinejmenším pochopil já. Nakonec – přečtěte si článek a udělejte si obrázek sami.

Co ostatně Roosh napsal nebo chtěl říct, není tolik důležité jako skutečnost, že byl pozvednut ze své běžné polo-obskurity do pozice mainstreamového strašáka, vhodného objektu „dvou minut nenávisti.“

Jelikož nechvalně proslulý článek napsal už před rokem, nejrelevantnější a nejzajímavější otázka zní proč **ted**? Odpověď nalezneme v emocionální dynamice, která řídí velkou část obsahu zpráv.

*Dav čeká na povel (v popředí
Petra Tomanová)*

Orwell ve svém románu jasně ukazuje, že postava Emmanuela Goldsteina plní státu a Velkému bratru velice užitečnou funkci, když poskytuje bezpečný vývod pro masový hněv prolétů a členů vnější strany jako Winston Smith, který by jinak směřoval proti Straně.

V našem případě vidíme něco velice podobného. Nedávný nárůst pozornosti lze zdá se vystopovat především do Spojeného království a Roosh sám dokonce na Twitteru okomentoval obzvláštní zběsilost výhrůžek z Glasgowu – města, kde nenávisť nikdy nebyla úzkoprofilovým zbožím.

Evropa, jak víme, zažívá obří krizi následkem přílivu mladých muslimských migrantů, kteří se velmi předvídatelně při každé příležitosti dopouštějí znásilnění a sexuálních útoků. Přestože Británii před touto invazí do jisté míry chrání Anglický kanál, moudré rozhodnutí nepřipojit se k Schengenské zóně volného pohybu a váhává neochota premiéra Camerona při plnění požadavků EU, vznáší se idea znásilňování muslimy a migranty ve vzduchu – přinejmenším od Rotherhamu.

Přirozeně kvůli tomu roste míra nevraživosti a existuje možnost, že se situace *velmi* rychle stane *velmi* ošklivou – železné pravidlo multikulturní společnosti, které státy s touto ideologií tlačí ke stále vyšší míře tyranie.

Při konfrontaci s podobně nebezpečnou nesnášenlivostí se establishment namísto řešení příčin – tedy perverze multikulturalismu – ohlíží po bezpečném hromosvodu. Přesně toho jsme byli svědky, když se po více než desetiletí policejního a mediálního komplotu a utajování provalil velký skandál **masového muslimského pedofilního znásilňování**.

Establishment se tehdy pokusil odvrátit pozornost od muslimských společenství, která byla do velké míry zapojena do těchto hrůz, vykopáním mrtvoly nedávno zemřelého **Jimmyho Savila**, DJ a televizního moderátora, který se skutečně bez sebemenších pochyb choval k dětem odpudivě.

Povšimněme si, že útok směřoval na mrtvý, nikoli žijící příklad slavného *nemuslimského* pedofila, jakými skutečně byli židovští politici **Greville Janner** a **Leon Brittan**, nad kterými se vznášel stín závažného podezření až do jejich nedávných úmrtí.

Znovu, momentálně nejde o to, co Savile, Janner a Brittan spáchali či nespáchali, ale o způsob, jakým přinejmenším Savillův status celebrity posloužil jako „bezpečný“ ventil lidem připraveným vypustit něco páry kvůli pedofilnímu zneužívání tak, aby už tak hluboké trhliny v předivu britské společnosti byly zhoršeny co nejméně.

Co by mohlo být po Kolínu, kdy má muslimské znásilňování každý v živé paměti, pro establishment příhodnější, než si obstarat muslimsky vyhlížejícího chlapíka, který ale *není* muslim (Roosh je z poloviny Peršan), mezi jehož příznivci převládají mladí *běloši* usilující o zvýšení svého úspěchu u žen, a následně z něj vytvořit symbol „kultury znásilnění“?

A zatímco z úst kape pěna a zaznívají výzvy k zákazu „hnusného obhájce znásilnění“, mladí muslimové s temnotou v srdci i nadále proudí do našich zemí a obhlížejí místní ženy. Roosh tedy ve vztahu k znásilňování muslimskými migranty hraje stejnou úlohu, jak sehrál Jimmy Saville v případě Rotherhamu – s tou výhradou, že Roosh je podle všech vodítek mnohem lepší člověk než Saville.

Úvaha Colina Lidella **A Roosh to Judgment** vyšla na stránkách Alternative Right 5. února 2015.